

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **Z. H.,** zast. Mgr. Petrem Vavříkem, advokátem, se sídlem Bartošova 16, Přerov 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 3. 2011, č. j. 19 Ad 43/2010 - 133,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 3. 2011, č. j. 19 Ad 43/2010 - 133, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 16. 1. 2008, č. X, žalovaná podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) odňala žalobci od 6. 3. 2008 částečný invalidní důchod. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná uvedla, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Přerov ze dne 9. 1. 2008 již žalobce není částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti o 25 %, přičemž podle § 44 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec částečně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 22. 9. 2009, č. j. 19 Cad 47/2008 - 65, žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalované o odnětí částečného invalidního důchodu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud uvedl, že podle posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě (dále jen

„posudková komise v Ostravě“) ze dne 25. 6. 2008, kterým byl v přezkumném soudním řízení proveden důkaz, bylo přiznání částečné invalidy při zjišťovací prohlídce konané dne 14. 12. 2005 posudkovým omylem, neboť u žalobce nešlo o *výraznou instabilitu kolenního kloubu vyžadující zajištění podpůrným aparátem*, takže rozhodné zdravotní postižení nemohlo být kvalifikováno podle kapitoly XV, oddílu H, položky 53, písm. c) Přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění (dále jen „vyhláška č. 284/1995 Sb.“). Za neadekvátní lze považovat i zvýšení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 5 % pro *závislost na alkoholu a neurologické potíže*, neboť podle odborných vyšetření zde neexistovalo žádné pracovní omezení z neurologického či psychiatrického hlediska a psychologické vyšetření bylo bez patologie. Ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí byla rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce *lehlá přední instabilita pravého kolene plně kompenzovaná*, která je uvedena v kapitole XV, oddílu H, položce 53, písm. b) Přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Podle tohoto zdravotního postižení pak posudková komise v Ostravě stanovila míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti na 20 % a konstatovala, že žalobce nebyl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí plně ani částečně invalidní. Stejné závěry o nadhodnocení zdravotního stavu žalobce při přiznání částečného invalidního důchodu, o kvalifikaci rozhodného zdravotního postižení, o stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a o absenci invalidity žalobce učinila také Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně (dále jen „posudková komise v Brně“) v posudku ze dne 20. 8. 2009. Ta oproti posudku posudkové komise v Ostravě pouze jinak charakterizovala rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce, když uvedla, že je jedná o *vícečetná zdravotní postižení s rozhodujícím podílem oboustranné cox a gonartrózy I.-II. stupně s velmi lehkým omezením rozsahu pohybu v kyčelních kloubech.* Oba posudky jsou podle krajského soudu stěžejními důkazy a pro jejich přesvědčivost a úplnost nelze závěry v nich uvedené zpochybnit. Posudkové komise totiž hodnotily zdravotní stav žalobce na základě jeho zdravotní dokumentace a za přítomnosti ortopedů, zohlednily všechny lékařské nálezy, přesvědčivě odůvodnily nutnost odnětí částečného invalidního důchodu i datum zániku částečné invalidity a vysvětlily, proč při jejím přiznání došlo k nadhodnocení žalobcova zdravotního stavu. Za této situace již tedy nebylo nutné provádět další dokazování za účelem zjišťování míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce. Toho tedy podle závěru krajského soudu nebylo možné ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí považovat za částečně invalidního.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce v zákonné lhůtě kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 10. 2010, č. j. 4 Ads 46/2010 - 100.

V něm Nejvyšší správní soud uvedl, že podle závěru obou posudkových komisí mělo v posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Přerov ze dne 14. 12. 2005, na jehož základě bylo rozhodnuto o přiznání částečného invalidního důchodu, dojít k nadhodnocení zdravotního stavu žalobce. Tento úsudek posudková komise v Ostravě v posudku ze dne 25. 6. 2008 odůvodnila tím, že se u žalobce nejednalo o výraznou instabilitu kolenního kloubu vyžadující zajištění podpůrným aparátem a že podle lékařských vyšetření zde nebyly dány důvody pro pětiprocentní zvýšení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pro závislost na alkoholu a neurologické potíže.

Posudková komise v Ostravě však své tvrzení o nemožnosti kvalifikace rozhodného zdravotního postižení podle kapitoly XV, oddílu H, položky 53, písm. c) Přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. a o nemožnosti pětiprocentního zvýšení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti za použití § 6 odst. 4 téhož právního předpisu nikterak nekonkretizovala a neopřela jej o žádnou lékařskou zprávu opatřenou před přiznáním částečného invalidního důchodu, takže za této situace je její závěr o posudkovém omylu při přiznání částečné invalidity nepřesvědčivý. Stejnou vadou trpí i posudek posudkové komise v Brně ze dne 20. 8. 2009, neboť v něm kromě obecně formulovaného odkazu na zdravotní dokumentaci nebylo blíže objasněno, z jakého důvodu nešlo u žalobce v roce 2005 o výraznou nestabilitu kolenního kloubu vyžadující zajištění podpůrným aparátem. Navíc lékařské zprávy, které byly k dispozici před uznáním částečné invalidity, neobsahují takové údaje, z nichž by bylo zcela zřetelné, že rozhodné zdravotní postižení nelze podřadit pod kapitolu XV, oddíl H, položku 53, písm. c) Přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Naopak v ortopedickém nálezu MUDr. R. M. ze dne 25. 7. 2005 je obsaženo toto doporučení: *„Vzhledem k trvání potíží vhodné situaci řešit ČID, plastiku vazu vzhledem k věku a stavu chrupavek nedoporučuji. Fyzická zátěž a sport možno s ortézou. Dlouhodobé stání se zátěží nosných kloubů v kombinaci s fyzicky náročnou prací může zhoršit hlavně stav P kolena.“*. Úsudek učiněný v této lékařské zprávě o vhodnosti přiznání částečného invalidního důchodu s ohledem na tehdejší zdravotní stav žalobce nebyl učiněn posudkovým lékařem a posudkové komise se mohly od něho odchýlit, nicméně musely objasnit, proč tak učinily, neboť v opačném případě jimi učiněný závěr o nadhodnocení zdravotního stavu žalobce při uznání částečné invalidity není možné považovat za logický. Uvedeným způsobem však posudkové komise nepostupovaly, a proto i z tohoto důvodu nemůže jejich závěr o posudkovém omylu obstát.

Obě posudkové komise však podle Nejvyššího správního soudu v dostatečné míře neobjasnily zdravotní stav žalobce ani ve vztahu k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí o odnětí částečného invalidního důchodu. Posudková komise v Ostravě totiž bez jakéhokoliv bližšího odůvodnění učinila závěr, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce byla k tomuto datu lehká přední instabilita pravého kolena plně kompenzovaná. I v tomto směru je tedy posudek posudkové komise v Ostravě ze dne 25. 6. 2008 naprosto nekonkrétní, a proto z něho nelze vycházet. Posudková komise v Brně v posudku ze dne 20. 8. 2009 uvedla, že trvající instabilita pravého kolenního kloubu není výrazná a nevyžaduje zajištění podpůrným aparátem, neboť je bez osové úchylky, jeví pouze známky neúplně kompenzovaného uvolnění vazivového aparátu, nezpůsobuje podstatné omezení hybnosti kloubů a neporušuje funkce končetiny. V posudku ze dne 20. 8. 2009 však není uveden žádný odkaz na příslušné údaje uvedené v jednotlivých lékařských zprávách, na základě nichž posudková komise v Brně uvedená zjištění učinila, přičemž medicínské nálezy založené ve správním spise jsou formulovány tak, že z nich bez odborné erudice nelze jednoznačně vyloučit možnost právní kvalifikace rozhodného zdravotního postižení podle kapitoly XV, oddílu H, položky 53, písm. c) Přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Na tomto zjištění nic nemění ani část ortopedického nálezu MUDr. R. M. ze dne 17. 10. 2007, v němž se uvádí, že *„oporu o berli nevidím přiměřeně stavu kolen.“*. Toto tvrzení o nepotřebnosti zajištění podpůrným aparátem, který žalobce při chůzi užívá, totiž nebylo blíže zdůvodněno a navíc v uvedeném lékařském nálezu není konstatováno žádné zlepšení zdravotního stavu žalobce oproti předchozímu vyšetření ze dne 25. 7. 2005, po němž stejný lékař doporučil řešit trvající

potíže žalobce přiznáním částečného invalidního důchodu. Konečně pak posudková komise v Brně uvedla, že nenalezla objektivní podklady pro zvolení jiného zdravotního postižení, které se rozhodujícím způsobem podílí na poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce. V jejím posudku ze dne 20. 8. 2009 se však uvádí, že u žalobce se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav způsobený vícečetným zdravotním postižením s rozhodujícím podílem oboustranné coxartrózy a gonartrózy, přičemž podle diagnostického souhrnu se jedná o oboustrannou coxartrózu II. stupně. Za této situace měla posudková komise v Brně náležitě objasnit, proč za posudkově nejvýznamnější zdravotní postižení žalobce nepovažuje artrózu kyčelního kloubu. Navíc artróza kolenního kloubu i artróza kyčelního kloubu náleží mezi osteoartrózy, které jsou upraveny v kapitole XV, oddílu A, položce 1 Přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., přičemž u jejich středně těžké formy je stanovena míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v rozmezí 20 - 35 %. Proto byla posudková komise v Brně povinna také vysvětlit, proč nelze rozhodné zdravotní postižení podřadit pod písmeno b) této položky. Takto měla postupovat obzvláště za situace, kdy lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Přerov v posudku ze dne 21. 9. 2005 považoval za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce onemocnění uvedené v kapitole XV, oddílu A, položce 1, písm. a) Přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. a nešlo tedy vyloučit, že tato nemoc měla v rozhodné době závažnější povahu. Uvedenými otázkami se však posudek posudkové komise v Brně ze dne 20. 8. 2009 nezabýval, takže nemůže obstát ani v něm učiněný závěr o nemožnosti jiné právní kvalifikace rozhodného zdravotního postižení.

S ohledem na všechny uvedené nedostatky tedy Nejvyšší správní soud označil posudek posudkové komise v Ostravě ze dne 25. 6. 2008 i posudek posudkové komise v Brně ze dne 20. 8. 2009 za nepřesvědčivé a neúplné, takže krajský soud pochybil, když z jejich závěrů bez dalšího v nyní projednávané věci vycházel. Toto pochybení přitom mohlo mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce ke dni vydání rozhodnutí žalované a v jeho důsledku i nesprávné posouzení zákonných podmínek částečné invalidity ve smyslu § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2009, jako základního předpokladu pro posouzení nároku na částečný invalidní důchod, jehož zachování se žalobce dovolává. Právní kvalifikace rozhodného zdravotního postižení podle kapitoly XV, oddílu H, položky 53, písm. c) či podle kapitoly XV, oddílu A, položky 1, písm. b) Přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. by totiž za současného použití § 6 odst. 4 téhož právního předpisu mohla vést k závěru o trvání částečné invalidity žalobce. V projednávané věci tedy došlo k vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, takže byl naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2010, č. j. 4 Ads 46/2010 - 100, k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2009, č. j. 19 Cad 47/2008 - 65, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm krajský soud zavázal, aby si v dalším řízení opatřil doplňující posudky, v nichž obě posudkové komise odstraní shora uvedené nedostatky svých předchozích posudků ze dne 25. 6. 2008 a 20. 8. 2009 a posoudí zdravotní stav žalobce ke dni vydání žalobou napadeného

rozhodnutí v rozsahu, který je v tomto zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu požadován. Krajský soud však byl oprávněn požádat posudkové komise o doplnění jejich posudků i v jiných směrech, jestliže taková potřeba vyjde v dalším řízení najevo, přičemž v závislosti na obsahu takto doplněných posudků měl uvážit nutnost doplnění dokazování.

V dalším řízení Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 29. 3. 2011, č. j. 19 Ad 43/2010 - 133, žalobu proti rozhodnutí žalované o odnětí částečného invalidního důchodu opětovně zamítl.

Krajský soud v odůvodnění tohoto rozsudku uvedl, že posudková komise v Ostravě v doplňujícím posudku ze dne 26. 1. 2011 setrvala na svých závěrech uvedených v posudku ze dne 25. 6. 2008. Stejně tak posudková komise v Brně v doplňujícím posudku ze dne 3. 3. 2011 dospěla ke stejným závěrům jako v posudku ze dne 20. 8. 2009. Posudky obou posudkových komisí a jejich doplnění označil krajský soud za úplné a přesvědčivé a na základě nich dospěl k závěru, že žalobce nebyl ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí částečně invalidní.

Také proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 3. 2011, č. j. 19 Ad 43/2010 - 133, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž požádal o posouzení svého zdravotního stavu znalcem z oboru posudkového lékařství. V doplnění kasační stížnosti, které bylo sepsáno prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce, stěžovatel namítl, že obě posudkové komise posoudily jeho zdravotní stav nesprávně a že krajský soud v novém rozhodnutí vycházel i z jejich posudků ze dne 25. 6. 2008 a 20. 8. 2009, které Nejvyšší správní soud označil v zrušujícím rozsudku za nedostatečné. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 3. 2011, č. j. 19 Ad 43/2010 - 133, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná soudu sdělila, že nevyužívá možnosti vyjádřit se k obsahu kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti a v jejím doplnění uplatněny. Přitom shledal vadu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a která brání posouzení námitek obsažených v kasační stížnosti a v jejím doplnění. Tuto vadu řízení před soudem lze podřadit pod důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a Nejvyšší správní soud k ní podle § 109 odst. 3 téhož zákona musí přihlédnout z úřední povinnosti, i když nebyla v kasační stížnosti ani v jejím doplnění výslovně namítnuta.

Krajský soud v Ostravě totiž usnesením ze dne 15. 2. 2010, č. j. 19 Cad 47/2008 - 86, ustanovil stěžovateli zástupcem pro řízení o kasační stížnosti proti svému předchozímu rozsudku ze dne 22. 9. 2009, č. j. 19 Cad 47/2008 - 65, advokáta Mgr. Petra Vavříka. Nejvyšší správní soud přitom v rozsudku ze dne 22. 4. 2010, č. j. 4 Azs 6/2010 - 42, který byl publikován pod č. 2081/2010 Sb. NSS, dovodil, že *„ustanoví-li v řízení o kasační stížnosti krajský soud účastníku řízení zástupce (§ 105 odst. 2 ve spojení s § 35 odst. 8 s. ř. s.), takto ustanovený advokát zastupuje účastníka i v dalším řízení o žalobě před krajským soudem*

poté, co bylo původní rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem zrušeno.“ Za této situace měl krajský soud vycházet z toho, že zastupování stěžovatele advokátem Mgr. Petrem Vavříkem trvá i v dalším žalobním řízení. Proto měl tomuto advokátovi doručit nový rozsudek ze dne 29. 3. 2011, č. j. 19 Ad 43/2010 - 133. Takto však krajský soud nepostupoval a uvedený rozsudek doručil stěžovateli, který jej obdržel dne 12. 4. 2011 a kasační stížnost proti němu podal k poštovní přepravě dne 11. 5. 2011, tedy až po uplynutí dvoutýdenní lhůty zakotvené v § 106 odst. 2 věty první s. ř. s. Stěžovatel měl však v dalším žalobním řízení zástupcem advokáta Mgr. Petra Vavříka, a proto krajský soud byl podle § 42 odst. 2 věty první s. ř. s. povinen svůj nový rozsudek doručit pouze tomuto zástupci. Tomu byl rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 3. 2011, č. j. 19 Ad 43/2010 - 133, spolu s usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 6. 2011, č. j. 19 Ad 43/2010 - 150, kterým byl ustanoven zástupcem stěžovatele pro řízení o druhé kasační stížnosti, doručen až dne 4. 7. 2011. Počátek lhůty pro podání kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 3. 2011, č. j. 19 Ad 43/2010 - 133, byl tedy určen jeho doručením zástupci stěžovatele. Proto je nutné vycházet z toho, že i druhá kasační stížnost byla podána v zákonné lhůtě, a nikoliv opožděně, jak uvedl krajský soud při předložení spisu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Krajský soud však navíc ustanoveného zástupce stěžovatele nepředvolal ani k ústnímu jednání nařízeného na den 29. 3. 2011 a toto jednání tak proběhlo bez jeho účasti. Podobnou situaci řešil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 40/2003 - 66, který byl publikován pod č. 469/2005 Sb. NSS. V tomto judikátu se uvádí: „*Obsahové nedostatky předvolání zástupce stěžovatelky k jednání (nesprávně uvedený termín konání jednání) brání krajskému soudu v projednání a skončení věci (§ 49 odst. 3 s. ř. s.) a jsou jinou vadou řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Pochybení soudu mající za následek neúčast zástupce stěžovatelky na jednání, při kterém došlo ke skončení věci, nemůže být zhojeno obecným poukazem na možnost stěžovatelky brojit proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Stěžovatelka totiž v důsledku zjištěného pochybení v řízení před krajským soudem nemohla v plné šíři uplatnit a využít zákonem jí daná práva účastníka řízení ...*“ Tento závěr je nutné vztáhnout i na nyní posuzovanou věc, neboť v ní se zástupce stěžovatele také nemohl zúčastnit jednání krajského soudu v důsledku pochybení soudu, které navíc spočívalo v tom, že soud ho vůbec nepovažoval za zástupce v dalším žalobním řízení. Nutno zdůraznit, že při jednání před krajským soudem ze dne 29. 3. 2011 bylo provedeno doplnění dokazování o doplňující posudek posudkové komise v Ostravě ze dne 26. 1. 2011 a o doplňující posudek posudkové komise v Brně ze dne 3. 3. 2011, které byly opatřeny podle závazného právního názoru vysloveného v zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Na základě těchto nových důkazů pak soud učinil závěr o úplném a přesvědčivém posouzení zdravotního stavu stěžovatele oběma posudkovými komisemi a vydal zamítavý rozsudek. Za této situace tedy nemůže být žádných pochybností o tom, že vada řízení před krajským soudem spočívající v nepředvolání zástupce stěžovatele k jednání soudu mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a že je tak naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude

krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušovacím rozhodnutí. V dalším řízení tedy krajský soud bude Mgr. Petra Vavříka považovat za zástupce stěžovatele pro řízení o žalobě a předvolá ho k jednání soudu, při kterém opětovně doplní dokazování o shora uvedené doplňující posudky obou posudkových komisí a zhodnotí připomínky a důkazní návrhy, které advokát případně vznese ve vztahu k těmto novým důkazům.

V novém rozhodnutí krajský soud podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o obou kasačních stížnostech.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2012

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu